

ע"פ (נצרת) 56005-02-15 - מהראן בסול נ' מדינת ישראל

ע"פ (נצרת) 56005-02-15 - מהראן בסול ואח' נ' מדינת ישראל מחוזי נצרת
ע"פ (נצרת) 56005-02-15

1. מהראן בסול

2. שאדי בסול

3. הלאל בסול

נ ג ד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[25.10.2016]

כב' השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד

כב' השופטת יפעת שטרית

כב' השופט סאאב דבור

בשם המערערים 2,3 עו"ד אוסאמה טאהא.

בשם המשיבה עו"ד אורית קורין.

ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בנצרת, [כב' השופט נ. אדריס], בתיק 39046-11-13

המערערים 2,3 בעצמם.

פסק דין

השופטת יפעת שטרית:

מבוא:

1. בפנינו ערעור המופנה כנגד החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט אדריס נעמן), אשר בגזר דינו מיום 11.1.15 הותיר את הרשעת שלושת המערערים על כנה והשית על כל אחד מהם מאסר מותנה וחייבו בחתימה על התחייבות כספית.

2. הערעור מופנה כנגד ההחלטה להותיר את הרשעת המערערים על כנה בלבד.

3. יוער, כי בתחילה התייחס הערעור לשלושת המערערים ואולם, בדיון אשר התקיים בפנינו ביום 16.6.15 חזר בו

המערער 1 מן הערעור ולפיכך, ערעור זה נותר על כנו ככל שהוא מתייחס למערערים 2 ו-3 בלבד.

4. בנסיבות אלו, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור בעניינו של המערער 1 והמשך פסק דין זה יתייחס, אפוא, לעניינם של המערערים 2 ו-3 בלבד.

5. בדיונים אשר התקיימו בפנינו ניתנה האפשרות לב"כ המערערים להציג אסמכתאות המלמדות, כך לדידו, על פגיעה אפשרית בסיכויי שיקומם של המערערים 2 ו- 3, סוגיה אשר הינה רלוונטית לבחינת הרשעתם של המערערים בדין. בב"כ המערערים אכן הגיש אסופת אסמכתאות אליה אתייחס בהמשך פסק דין זה. ההליכים בבית המשפט קמא:
6. כנגד שלושת המערערים הוגש לבית משפט קמא כתב אישום אחד, בו יוחסה להם במקור העבירה שעניינה, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ואילו למערער 2 בלבד יוחסה בנוסף גם עבירת איומים.
7. תחילה, כפרו המערערים במיוחס להם בכתב האישום.
8. בדיון מיום 8/5/14, הגיעו הצדדים להסדר טיעון ולפיו, המערערים יחזרו בהם מכפירתם, כתב האישום יתוקן, המערערים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשעו בגין (להלן: "הסדר הטיעון"). בהתאם להסדר הטיעון, המערערים חזרו בהם מכפירתם, כתב האישום תוקן, המערערים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו על פי הודאתם בעבירה שעניינה, תקיפת שוטר - עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). לבקשת ב"כ הצדדים נדחה מועד שמיעת הטיעונים לעונש למועד אחר.
9. בדיון מיום 20/5/14 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. במסגרת טיעוניו, עתר ב"כ המערערים, כי בית משפט קמא יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"); ויטיל על המערערים צו מבחן וצו של"צ, זאת ללא הרשעתם בדין. עוד בהקשר זה טען ב"כ המערערים, כי בית המשפט רשאי לעשות כן אף ללא שיוגשו תסקירים מאת שירות המבחן בעניינם של המערערים ובכל אופן הבהיר, כי אין לו התנגדות כי יוגשו תסקירים בעניינם של המערערים. בהקשר זה טענה ב"כ המשיבה, כי לדידה, בנסיבות המקרה דנן, אין מקום לבטל את הרשעת המערערים בדין ולהשית עליהם את הענישה כפי עתירת בא כוחם ובנסיבות אלו, התנגדה להגשת תסקירים בעניינם.
10. בית משפט קמא, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, הורה על הגשת תסקירים מאת שירות המבחן בעניינם של המערערים, אשר במסגרתם התבקש שירות המבחן להתייחס לטענות ב"כ המערערים והכל כעולה מפרוטוקול הדיון שם.

11. לאחר שהוגשו תסקירים כאמור, השלימו ב"כ הצדדים את טיעוניהם לעונש וביום 11/1/15 ניתן גזר הדין בעניינם של המערערים, במסגרתו הורה בית המשפט קמא על הותרת הרשעת המערערים על כנה והשית על כל אחד מהם 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירה בה הורשע וכן חייב כל אחד מהם בחתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מלבצע עבירות אלימות כנגד שוטרים. מכאן הערעור שבפנינו.
- עובדות כתב האישום המתוקן:
12. מכתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 13/11/13, הגיעו השוטרים עומרי ריבין (להלן: "ריבין"), גיל גוזלן (להלן: "גוזלן"), מוחמד גריפאת (להלן: "גריפאת"), אריק ברקוביץ ודלאל זובידאת למוסך ברכב בילוש. כך עולה, כי המערער 1 רץ לעבר גוזלן, משך בחולצתו והחל לדחוף אותו. בנוסף, המערער 1, היכה את גריפאת בפניו ובגופו תוך התנגדות למעצר. המערער 2 היכה את ריבין בידיו תוך שהוא הודפו בגופו בחוזקה ואילו המערער 3, הדף ודחף את השוטרים במקום.
- גזר דינו של בית המשפט קמא:
13. בגזר דינו הדגיש בית המשפט קמא את הכלל ולפיו, מי שנמצא אשם בעבירות שיוחסו לו, הרי שיש למצות בעניינו את ההליך הפלילי על דרך של הרשעה בדין וענישה וכי אי הרשעה הינה חריג לכלל השמור למקרים יוצאי דופן, בהם שוכנע בית המשפט, כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של ההרשעה אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב ולאחר שמצא כי "אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה".
14. בית המשפט קמא אף הפנה לכללים בדבר הימנעות מהרשעה או ביטולה, אשר הותוו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב (3), 337 (להלן: "הלכת תמר כתב").
- בית המשפט קמא הדגיש עוד, כי בהלכת כתב כמבואר לעיל, נקבע, כי ראוי עוד לשקלל נתונים בדמות, האם לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד, האם קיים סיכון כי הנאשם יחזור ויחטא בפלילים, הנסיבות בהן ביצע הנאשם את מעשה העבירה, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, יחסו של הנאשם לעבירה, מידת נכונותו להכיר בפסול שבמעשיו והשפעותיה של ההרשעה על הנאשם.
15. בנסיבות המקרה דנן, ציין בית המשפט קמא, כי לחובת המערערים עומדת חומרת מעשיהם והפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הטמונה בהם, כמו גם העובדה, כי העבירה בוצעה על ידי שלושת המערערים, כל אחד כפי חלקו. יחד עם זאת, בית המשפט קמא בא לכלל מסקנה, כי אין מדובר בעבירה הנמצאת ברף העליון של העבירות מסוג זה.

16. עוד קבע בית המשפט קמא, כי הוא לא שוכנע, כי ההשלכות האפשריות העלולות לצמוח מהרשעה, מצדיקות אימוצו של החריג לכלל. בחינת נסיבותיהם האישיות של המערערים מלמדת, כי השלושה לקחו אחריות פורמלית בלבד על מעשיהם, תוך שהשליכו את האחריות על התנהגות השוטרים. בנוסף, התרכזו שלושתם בנזק האישי שנגרם להם ולמשפחותיהם והתעלמו ממידת הפגיעה של מעשיהם באחרים. בית המשפט קמא אף שיקלל את עברם של המערערים וציין בהקשר זה, כי לחובת המערער 1 עבירה משנת 2013 בגין חבלה במזיד ברכב, לחובת המערער 2 הרשעה שנרשמה לחובתו בשנת 2001 בגין עבירות שוד ושוד מזוין בגין הוטל עליו מאסר מותנה וכי עברו של המערער 3 נקי.
17. עוד קבע בית משפט קמא, כי לא הובאה כל ראיה המלמדת על אפשרות ל"פגיעה חמורה בשיקום הנאשם", כאשר המערערים לא מסרו תוכנית עתידית ספציפית כלשהי, למעט הטענה בדבר שאיפות התקדמות מקצועיות, אשר נטענו ללא כל תמיכה ראייתית.
18. בנסיבות אלו ותוך שקלול מכלול הנתונים ואיזונם, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי אין עסקינן במקרה חריג המצדיק את העדפת שיקולי שיקום המערערים על פני השיקול הציבורי והצורך בהרתעה ובביסוס נורמות של שמירה על אמצעי זהירות עד כדי ביטול הרשעתם, זאת נוכח סוג העבירה וטיבה ולאחר שלא מצא, כי זהו המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה, לבין הנזק הצפוי למערערים מההרשעה. בבחינת אלו, הותיר בית משפט קמא את הרשעת המערערים בדין על כנה.
- תסקירי שירות המבחן:
19. מפאת חשיבות הדברים להכרעה בערעור שבפנינו נביא בקליפת אגוז את העולה והאמור בתסקירי שירות המבחן, אשר הוגשו בענינם של המערערים בפני בית משפט קמא.
20. לשם השוואה מתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בענינו של המערער 1, ציין שירות המבחן, בין היתר, כי אין הוא מתעלם מחומרת העבירה ומקשייו של המערער 1 לקחת אחריות אקטיבית על מעשיו, לצד זה היות ומדובר בבחור צעיר ובשל, כמו גם הערכת שירות המבחן, כי לא מדובר בדפוס התנהגות עברייני כמשמעות המילה, בא שירות המבחן בהמלצה להעדיף את הפן הטיפולי - שיקומי על פני הפן ההרתעתי בדמות העמדת המערער 1 בצו מבחן למשך 18 חודשים בנוסף על הטלת ענישה מותנית. יוער, כי במסגרת תסקירו, לא בא שירות המבחן בהמלצה בדבר ביטול הרשעת המערער 1 בדין.
21. במסגרת התסקיר שהוגש בענינו של המערער 2, ציין שירות המבחן, בין היתר, כי באשר לסוגיית הרשעתו בדין, הרי שהמערער 2 שיתף את שירות המבחן בשאיפותיו להתפתח מקצועית, תיאר את כוונותיו להוציא תעודת הסמכה בנוסף לתעודת נהג אוטובוס וביטא חשש, כי הרשעתו בדין תחסום את תהליך התקדמותו.

בנסיבות אלו והיות ומדובר באיש משפחה ועבודה, הפועל מתוך יסודות חיוביים, אשר ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו, סבר שירות המבחן, כי ניתן במקרה דנן להעדיף ענישה חינוכית אשר יהא בה כדי לחבר את המערער 2 לחומרת מעשיו ובא בהמלצה להטיל עליו צו של"צ בהיקף 200 שעות, זאת ללא הרשעתו בדין, כדי שלא לפגוע בהליך התפתחותו האישי והמקצועי.

22. בעניינו של המערער 3, ציין שירות המבחן, בין היתר, כי באשר לסוגיית הרשעתו בדין, הרי שהמערער 3 ביטא בפני שירות המבחן חשש, כי הרשעתו בפלילים עלולה להציב עכבות בפני התפתחותו התעסוקתית והאישית. עוד ציין שירות המבחן, כי אין הוא מתעלם מיחסו של המערער 3 לעבירה (שעה שהתקשה לקחת אחריות אקטיבית על מעשיו - הערה שלי - י.ש), ואולם, שעה שמדובר בבחור צעיר ללא הרשעות קודמות, ללא דפוסי התנהגות עברניים, המבטא נכונות טיפולית, סבור שירות המבחן, כי במקרה דנן ניתן להעדיף את הפן הטיפולי על פני הפן ההרתעתי ובא בהמלצה להעמיד את המערער 3 בצו מבחן למשך 18 חודשים ללא הרשעתו בדין, כדי שלא לגרום עכבות בפני התפתחותו המקצועית.

טיעוני המערערים:

23. בהודעת הערעור שבכתב טען ב"כ המערערים, כי בית המשפט קמא שגה כאשר החליט להותיר את הרשעת המערערים על כנה וכאשר בחר שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן להימנע מהרשעת המערערים 2 ו- 3 בדין. עוד טען, כי בית המשפט קמא שגה כאשר נמנע מלדון בשאלה מה עשו השוטרים במקום האירוע ולשם מה נכחו במקום.

ב"כ המערערים הוסיף והדגיש את ערך קדושת הקניין של המערערים, אשר הינו שווה בערכו לערך של תפקוד ראוי של משטרת ישראל. עוד ציין, כי עסקינן בשוטרים אשר לא הגיעו כשהם מצוידים בצו חיפוש, או צו מעצר וכי אל מול מעשי המערערים עומדת הטענה בדבר הסגת הגבול שביצעו השוטרים, טענה שלא הופרכה על ידי המשיבה. כן ציין, כי הזכות להגן על מקרקעין ולעשות שימוש בכוח סביר כדי להדוף מסיגי גבול הוכרה בהוראת סעיף 18 לחוק המקרקעין, התשכ"ט - 1969.

בנסיבות אלו טען, כי חוש הצדק אינו יכול להשלים עם הרשעת המערערים בדין.

24. ב"כ המערערים הוסיף והתייחס לעברם הפלילי של המערערים וטען בהקשר זה, כי לחובת המערער 2 הרשעה קודמת שהתיישנה בגין עבירה שעניינה, שוד מזוין בגינה הושת עליו מאסר מותנה, ענישה המעלה תהייה בהקשר זה וכי לחובת המערער 1 עבירת רכוש משנת 2013, בגינה הושת עליו מאסר מותנה גם כן.

כן טען ב"כ המערערים, כי בניגוד לקביעת בית המשפט קמא, הרי שהנזק שיגרם למערערים בגין הרשעתם בדין עולה לאין ערוך על הפגיעה באינטרס הציבורי ככל שתבוטל הרשעתם והפנה בהקשר זה לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם. בהקשר זה הוסיף וטען, כי הרשעת המערערים פוגעת באינטרס חברתי, נוכח העתיד הצפוי להם ועיסוקם. כן טען, כי השיקולים שהוכרו בפסיקה בדבר ביטול הרשעה, מתקיימים במקרה דנן.

25. בהשלמת טיעוניו בדיון מיום 2/6/15, טען ב"כ המערערים, בין היתר, כי היה מקום לבטל את הרשעת המערערים בדין, זאת בזיקה לאמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם, תסקירים שהוגשו בהתאם להחלטת בית המשפט קמא.

כן טען, כי הרשעת המערערים בדין לא הייתה חלק מהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ולא היה מוסכם, כי הרשעתם בדין תיוותר על כנה. כן עתר, כי תינתן לו שהות להגיש בקשה לבית המשפט קמא לתיקון הפרוטוקול המתייחס להצגת הסדר הטיעון.

26. בדיון מיום 16/6/15 הבהיר ב"כ המערערים, כי מששב ועיין בפרוטוקולי הדיונים שהתקיימו בפני בית המשפט קמא, בא לכלל מסקנה, כי אין צורך בהגשת בקשה לתיקון הפרוטוקול, כאמור. בהקשר זה הדגיש, כי על פי הסדר הטיעון, הוסכם בין הצדדים, כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי. לדידו, מתווה זה כולל בחובו גם מתן האפשרות לעתור בפני בית המשפט, כי זה יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192 א לחסד"פ. בנסיבות אלו טען, כי עתירתו לביטול הרשעת המערערים בדין אינה חורגת מהסדר הטיעון ועולה בקנה אחד עמו.

27. ב"כ המערערים הוסיף והפנה לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודו המערערים ועל פיהן הורשעו ושב והלין אודות הנסיבות בעטיין הגיעו השוטרים למקום האירוע.

ב"כ המערערים הוסיף והדגיש, כי אין לחובת המערער 3 כל עבר פלילי וכי הוא סטודנט לחינוך גופני. זאת ועוד, בעניינם של המערערים 2 ו- 3 הוגשו תסקירים בפני בית המשפט קמא הבאים בהמלצה להימנע מהרשעתם בדין. בהקשר זה אף הדגיש, כי המערער 2 מעוניין בניהול עסק וכי הרשעתו בדין תימנע ממנו את המשך עיסוקו וכאמור, המערער 3 הינו סטודנט לחינוך גופני ובכוונתו להמשיך בלימודים.

28. בדיון מיום 14/7/15 הוסיף והדגיש ב"כ המערערים, כי בעניינו של המערער 3 הוגשו אסמכתאות ולפיהן, הוא החל ללמוד מדעי השריעה במכללה, זאת תוך כדי ניהול משפטו וכבר משנת 2014. לטענת ב"כ המערערים, ככל שהרשעת המערער 3 תיוותר על כנה, כי אז הוא לא יוכל להשתלב במערכת החינוך כמורה דת.

בעניינו של המערער 2, הדגיש בא כוחו, כי הרשעתו התיישנה וככל שהרשעתו בדין במקרה דנן תבוטל, הרי שבהתאם לתקנות השבים יהא בכך כדי להפסיק את מרוץ ההתיישנות נשוא הרשעתו הקודמת, העתיד להסתיים בקרוב.

בהקשר זה אף הוסיף והדגיש, כי המערער 2 נרשם ללימודי הנדסאות רכב בסכנין ועתיד להתחיל את לימודיו בקרוב. בתום טיעוניו עתר ב"כ המערערים, כי תינתן לו אורכה להמצאת אסמכתאות נוספות לעיגון טיעוניו, כמפורט לעיל.

29. בדיון מיום 27/10/15 הודיע ב"כ המערערים, כי המערער 2 התקבל ללימודים בסכנין והגיש אסמכתא בהקשר זה וציין, כי הותרת הרשעתו של המערער 2 על כנה תפגע בסיכויי לעסוק בתחום אותו הוא לומד. בעניינו של המערער 3, ציין ב"כ המערערים, כי הוא סיים לימודי אסלאם וכדי להשתלב במשרד החינוך, עליו להשלים לימודי הוראה במכללת קריית אונו ושב ועתר, כי תינתן לו השהות להביא אסמכתאות נוספות בהקשר זה.

30. בדיון מיום 1/12/15, הגיש ב"כ המערערים אסופת מסמכים לתמיכה בטענותיו כמפורט לעיל וציין, כי המערער 3 סיים לימודי דת וכדי שיוכל להשתלב בעבודה במשרד החינוך, עליו ללמוד הוראה במכללת קריית אונו.

באשר למערער 2 הבהיר באו כוחו, כי הוא החל ללמוד הנדסאי מכונות רכב וכי בסיום לימודיו יהא עליו לעמוד במבחני הסמכה של משרד הרישוי וככל שהרשעתו בגין תיוותר על כנה, הרי שיהא בכך כדי לגרום נזק לעיסוקו בעתיד. טיעוני המשיבה:

31. המשיבה עתרה לדחיית הערעור בעניינם של כל המערערים. במסגרת טיעוניה הדגישה ב"כ המשיבה, כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון בבית המשפט קמא, אשר כלל בחובו הסכמה בדבר הרשעת המערערים בדין וכי במסגרת טיעוניה לעונש לא עתר ב"כ המערערים, כי יוגשו תסקירים מאת שירות המבחן בעניינם של המערערים אשר יבחנו אף את סוגיית הרשעתם בדין.

לגופו של עניין, סבורה המשיבה, כי שני התנאים המצטברים לביטול הרשעת המערערים בדין, כפי שנקבעו בהלכת "תמר כתב" אינם מתקיימים במקרה דנן. בהקשר זה הדגישה, כי העבירה שביצעו המערערים מחייבת הרשעתם בדין, עבירה הכוללת בחובה פגיעה בשלטון החוק ובאיזון בין האינטרסים השונים.

באשר לתנאי השני הקבוע בהלכת "תמר כתב" ואשר עניינו, כי ייגרם נזק קונקרטי למערערים באם תיוותר הרשעתם בדין על כנה, טענה ב"כ המשיבה, כי בכל האסמכתאות שהוגשו על ידי ב"כ המערערים אין כדי להצביע וללמד על קיומו של נזק קונקרטי שייגרם למערערים, ככל שהרשעתם תיוותר על כנה. בהקשר זה הדגישה, כי אין בעצם לימודיהם של המערערים, הן לימודי חינוך והן בבית הספר להנדסאים, כדי ללמד קטגורית, כי הרשעתם תימנע מהם מלסיים את לימודיהם ומלקבל את התארים הנדרשים בהקשר זה. בהקשר זה אף הדגישה, כי אין בנמצא אסמכתא ולפיה, ככל שהרשעת המערערים בדין תיוותר על כנה, הרי שהמערערים לא יוכלו להמשיך בלימודיהם.

כן ציינה, כי בפני בית המשפט קמא לא הוצג מסד ראיתי אשר יש בו כדי להצביע על נזק קונקרטי שייגרם למערערים ככל שהרשעתם תיוותר על כנה ולא ניתן עתה, לראשונה, בפני ערכאת הערעור, להצביע על נזק כזה.

32. עוד הוסיפה והדגישה המשיבה, כי לחובת המערער 2 הרשעה קודמת בגין עבירת שוד, המקשה מאוד על ביטול הרשעתו בדין ולפיכך, בנסיבות אלו ואף לגופו של עניין, כאמור, אין מקום לביטול הרשעתו ויש להותירה על כנה. דיון והכרעה:

33. כידוע, ערכאת הערעור אינה מתערבת לשינוי פסק הדין, אלא מקום בו הערכאה הקודמת לה טעתה והטעות הינה טעות עניינית, המצדיקה התערבות לתיקונה. ערכאת הערעור נקראת לבחון אם נפלה טעות משפטית בהחלטה של הערכאה הראשונה, אם עמדו לנגד עיניה שיקולים פסולים או מוטעים, אם התעלמה מנתון בעל חשיבות, או אם העונש סוטה באופן קיצוני או מהותי, לקולא או לחומרא. ראה בהקשר זה ספרו של כב' הש' קדמי "על סדר הדין בפלילים" חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, מעמוד 1934 ואילך.

34. כאמור, הסוגיה המונחת בפנינו עניינה, סוגיית הרשעתם של המערערים 2 ו-3 בדין והחלטת בית המשפט קמא שלא לעשות שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192 א לחסד"פ ולהותיר את הרשעתם על כנה.
35. אכן, הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה. בהקשר זה ראוי להפנות, כפי שעשה בית המשפט קמא, להלכת "תמר כתב" שהובאה לעיל, בה נקבעו, בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.
36. המסגרת הנורמטיבית הצריכה בהקשר זה, מוצאת את ביטויה בהוראת סעיף 192 א לחסד"פ, שעניינו "ביטול הרשעה", המאפשר לבית המשפט, אשר כבר הרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו בטרם גזר את דינו ולהטיל עליו צו מבחן, או צו שירות לתועלת הציבור וזוהי לשונו:
- "הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".
37. באשר לסוגיית ביטול הרשעה, ראה ע"פ 5102/03, מדינת ישראל נ' דני קליין, תק-על 2007(3), 3596, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:
- " . . . תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי. . . ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטר נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת. . .
- בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

38. בטרם נדון לגופו של עניין בטענות המערערים 2 ו-3 באשר להותרת הרשעתם בדין, עלינו להתייחס לטענה המקדמית אשר הועלתה בהקשר זה ולבחון, האם יש בעתירת המערערים לביטול הרשעתם בדין הן בפני בית המשפט קמא והן עתה בפנינו, כדי לחרוג מהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים ומהסכמות הצדדים בגדרו.

39. עיון בפרוטוקול הדיון הרלוונטי מיום 8/5/14 אשר התקיים בפני בית המשפט קמא ואשר במסגרתו הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון, מלמד, כי הצהרת הצדדים בדבר פרטי הסדר הטיעון הייתה כדלקמן: "ב"כ המאשימה: הגענו להסדר טיעון לפיו, הנאשמים יבקשו להתיר להם לחזור בהם מכפירתם, יוגש כתב אישום מתוקן, הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשעו בגין. הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי. הסנגור: מאשר את דברי ב"כ המאשימה".

40. מהאמור לעיל עולה, כי הצהרת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, כללה בחובה הצהרה ולפיה, המערערים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשעו בגין. יחד עם זאת הוסכם, כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי. במקרה שלפנינו אין אנו נזקקים לבחון את מהות ההסדר, שכן מתוך המשכם של ההליכים ובפרוטוקולי הדיונים שהתקיימו בפני בית המשפט קמא, ניתן לראות שהמערערים העלו עתירתם לבטל את ההרשעה, והמשיבה לא התנגדה לכך. בית המשפט קמא בחן את הסוגיה לגופה והכריע בה, לכן אין המערערים מנועים מלהעלות את טענותיהם בעניין ה בפנינו.

כך לדוגמא, לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 20/5/14, וכאשר במסגרת טיעוני עתר ב"כ המערערים, כי בית המשפט ישית על המערערים עונשים בדמות צו מבחן וצו של"צ, ללא הרשעתם בדין, תוך עשיית שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 192א' לחסד"פ, הרי שב"כ המשיבה ראתה להתייחס שם לגופה של טענה ולגופה של עתירה בדבר ביטול הרשעת המערערים בדין וטענה, לגופו של עניין, כי בנסיבות המקרה דנן, נוכח מתחם העונש ההולם שהוצג ומדיניות הענישה הנוהגת, הרי שאין מקום להטיל על המערערים, עונשים בדמות צו מבחן או צו של"צ ובאשר לסוגיית הרשעתם בדין, הדגישה את עברם הפלילי של המערערים 1 ו-2 וכי ב"כ המערערים לא הצביע על שיקול ספציפי להימנעות מהרשעתם (ראה בהקשר זה עמוד 13 לפרוטוקול הדיון מיום 20/5/14). בנסיבות אלו ומהאמור לעיל אנו למדים, כי גם ב"כ המשיבה לא ראתה בעתירת ב"כ המערערים בפני בית המשפט קמא לביטול הרשעתם בדין כחריגה מהסדר הטיעון ומהסכמות הצדדים בגדרו וטענה לגופה של עתירה.

41. לא זו אף זו, אף בית המשפט קמא ראה לילך במתווה זה ובהחלטה שניתנה בפרוטוקול הדיון מיום 20/5/14, הורה על הגשת תסקירים מאת שירות המבחן בעניינם של המערערים, תוך שציין, כי שירות המבחן יתייחס בתסקיריו לטענות ב"כ המערערים, טענות, אשר, כאמור, התייחסו גם לבקשה לביטול ההרשעה בדיון. דברים אלה עולים בקנה אחד אף בהמשכם של ההליכים שהתקיימו בפני בית המשפט קמא, שעה שלאורך כל טיעוני הצדדים לעונש ראו באי כוח הצדדים להתייחס לגופן של טענות ובכלל זה, סוגיית הרשעת המערערים בדיון ולא הועלתה כל טענה על ידי המשיבה, בשום שלב, כי יש בבקשת המערערים בפני בית המשפט קמא לביטול הרשעתם בדיון, כדי לחרוג מהסדר הטיעון ומהסכמות הצדדים בגדרו (ראה בהקשר זה פרוטוקולי הדיונים מיום 30/10/14 ומיום 10/11/14).
- הדברים מקבלים את ביטויים גם בגזר דינו של בית המשפט קמא, שעה שבית המשפט קמא התייחס לגופן של טענות הן באשר לסוגיית הרשעת המערערים בדיון והן באשר לענישה הראויה וראה לבחון אותן לגופן.
42. לאור האמור, בנסיבות העניין, מקום בו המשיבה כלל לא התנגדה, במסגרת הדיונים בבית משפט קמא, להעלות את הטענה בדבר ביטול-הרשעה ולדון בה באופן ענייני, על-אף כי יכולה הייתה לעשות כן, אינני סבורה, כי קיימת מניעות להידרש לטענה זו, לגופו של ענין, אף כעת.
- עניינו של המערער: 2
43. בחינת עניינו של המערער 2, כמו גם טיעוני הצדדים שהובאו בהקשרו והאסמכתאות שהוגשו בפניו, מביאים לכלל מסקנה, כי לא התגבשו בעניינו של מערער זה שני התנאים המצטברים הקבועים בהלכת "תמר כתב" הנדרשים לביטול הרשעתו בדיון ולפיכך, לא מצאתי, כי נפלה שגגה בהחלטת בית המשפט קמא להותיר את הרשעתו על כנה ואין מקום להתערב בה.
44. באשר לתנאי הראשון אשר עניינו, כי ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקומו של המערער, ראוי לציין, כי עניין לנו במערער אשר לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירות שעניינן שוד מזוין ושוד, אשר נרשמה לחובתו ביום 23/12/2001 ואשר התיישנה בשנת 2008, זאת בשונה ממחיקתה. בגין הרשעה זו הוטלו על המערער 2 מאסר מותנה והוא חויב בתשלום קנס. בנסיבות אלו, הרי שעניין לנו במי שלחובתו כבר הרשעה קודמת בפלילים בגין עבירות חמורות אשר לא ניתן להקל בהן ראש.
- ב"כ המערער טען והעלה תהייה באשר לעונשים שהושתו על המערער 2 בגין הרשעתו בעבירות חמורות אלו, ענישה אשר על דרך הכלל, אינה עולה בקנה אחד עם חומרתן של העבירות וטיבן. יחד עם זאת, לשם בחינת הרשעתו של המערער בדיון והאם יש מקום להורות על ביטולה, הרי שהחשיבות עולה דווקא מעצם קיומה של הרשעה בגין עבירות חמורות, כאמור, וסוגיית הענישה בהקשר זה מקבלת חשיבות פחותה.
45. ב"כ המערערים הגיש לעיונו לעיון טיעוניו אסופת אסמכתאות בעניינו של המערער 2 כדלקמן:

אישור הרשמה של המערער למכללה הארצית סכנין, בית הספר להנדסאים.

אישור הנושא תאריך 21/6/15 ואשר ממנו עולה, כי המערער 2 נרשם ללימודים בבית הספר להנדסאים בשנת הלימודים תשע"ו במגמת הנדסת מכונות רכב.

כן הוגשה חשבונית מס/קבלה המעידה על תשלום דמי הרשמה ללימודים במכללה, כאמור.

כן הוגשו מסמכים בדבר מערכת שעות במגמת הנדסת מכונות רכב, חשבונית מס/קבלה על סך 1,800 שקלים בגין תשלום שכר לימוד ותשלומים נלווים וכן מסמך מהמכללה בדבר הודעה על קבלה ללימודים בבית הספר להנדסאים, הנושא תאריך 30/9/15.

מהאמור לעיל עולה, כי אכן המערער 2, נרשם ללימודים במכללה במגמת הנדסת מכונות רכב ואף כנראה לומד במגמה זו.

יחד עם זאת, למרות קיומה של הרשעה קודמת בגין עבירות חמורות, כפי שפורט לעיל, הרי שלא היה בכך כדי למנוע את קבלתו של המערער 2 ללימודים כאמור ואף להשתלב, הלכה למעשה, בלימודים אלו. לא זו אף זו, הרי שהכרעת הדין בעניינו של המערער 2 בגין העבירה שביצע כאן, נרשמה לחובתו ביום 8/5/14 וגזר הדין אשר במסגרתו נותרה ההרשעה על כנה, ניתן ביום 11/1/15. למרות אלה, הרי שביום 20/9/15, כעולה מהאסמכתא שהוגשה, התקבל המערער 2 ללימודים בבית הספר להנדסאים.

46. ממכלול הנתונים האמורים נמצאנו למדים, כי אין בנמצא מסד ראייתי קונקרטי ולפיו, הותרת הרשעת המערער 2 על כנה, תפגע בלימודיו ובהתפתחותו המקצועית. אכן, יכול ובעתיד יהיה בהותרת ההרשעה על כנה כדי לפגוע באופציות התעסוקתיות שיעמדו בפני המערער 2 ואולם, עסקינן בספקולציה בלבד ובכל אופן, השלכתה של ההרשעה דנן, מקבלת חשיבות פחותה נוכח קיומה כבר של הרשעה קודמת בגין עבירות חמורות.

47. ב"כ המערערים הוסיף וטען בפנינו, כי ככל והרשעת המערער 2 עתה תבוטל, הרי שיהיה בכך כדי להשליך על מניין תקופת המחיקה של הרשעתו הקודמת, בזיקה לתקנות השבים בהקשר זה.

לא ניתן לקבל טיעון זה. כלום ניתן לטעון שההשלכות של הרשעה בעבירה הנוכחית על תקופת המחיקה (באשר לעבירה שהתרחשה בעבר) הינו שיקול רלוונטי שיש לקחתו בחשבון?! הנני סבורה כי השיקולים בדבר הרשעה ו/או הימנעות ממנה ייעשו בהתאם למבחנים, כפי שהותוו בפסיקה, תוך בחינת מידת ועומק הנזק העתידי הקונקרטי שצפוי להיגרם למורשע, במידה והרשעה תעמוד על כנה. הרי, כל מסקנה אחרת תוביל לתוצאה אבסורדית; קרי - מורשע שהורשע בעבר (אף בעבירה חמורה) והרישום הפלילי בגין הרשעתו זו עומד על סף מחיקה יעמוד בקו זינוק ובנקודת מוצא עדיפים על מי שהורשע כעת ואין לחובתו כל עבר פלילי.

אני סבורה, כי אל לו לבית המשפט לקחת בחשבון שיקוליו את השלכות ההרשעה על תקופת המחיקה באשר לעבירה קודמת ואחרת. ההשלכות של ההרשעה על תקופת המחיקה הינן בבחינת פועל יוצא ו/או תולדה של מעשה בו הורשע אדם, לאחר שעניינו נבחן על-פי הקריטריונים שהותוו בפסיקה ואין כל הצדקה, בעניין שכזה, לרתום את העגלה לפני הסוסים. מסקנה זו מתחזקת אף נוכח תכליתו ומטרתו של חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים שבא כדי לעודד ולדרבן עבריינים שהורשעו בעבר, לעלות על דרך המלך ולשים קץ לפעילותם הפלילית. שימוש בתקופת המחיקה כדי להימנע מהרשעה עתידית עומד הוא בסתירה להוראות הדין ולהלכה. דומה כי, בנסיבות הקיימות, הרשעתו של המערער 2 בעבר אינה יכולה לשמש דווקא כאמצעי כדי להינצל מהרשעתו בדין כעת. ההרשעה שנרשמה לחובתו בעבר עומדת דווקא בעוכריו של המערער ואינה בבחינת "קלף מנצח" לטובתו.

48. בנסיבות אלו, הרי שבאתי לכלל מסקנה, כדעת בית המשפט קמא, כי לא התגבש במקרה דנן התנאי הראשון הקבוע בהלכת "כתב" לביטול הרשעת המערער 2 בדין ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בקביעתו זו של בית המשפט קמא.

49. התנאי השני הקבוע בהלכת "כתב", כפי שפורט לעיל, עניינו, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. בדין ציין בית המשפט קמא את חומרת מעשיהם של המערערים והדגיש, כי עבירות המכוונות כלפי שוטרים פוגעות בערכים המוגנים של שמירה על סדרי השלטון, כמו גם ביכולתן של רשויות אכיפת החוק לבצע את עבודתן נאמנה וללא שיתוף פעולה של הציבור עם גורמי אכיפת החוק, "פגע הציבור כולו".

בהקשר זה אף ראוי לציין ולהדגיש את חלקו היחסי של המערער 2 במעשים שעה, שכפי העולה מעובדות כתב האישום המתוקן, המערער 2 היכה את השוטר ריבין בידיו, תוך שהוא הודפו בגופו בחוזקה, ולפיכך, הרי שחלקו של המערער 2 באירוע, הינו חלק ממשי שלא ניתן להקל בו ראש.

50. ב"כ המערערים העלה בפנינו טענה בדבר הנסיבות אשר בשלהן הגיעו השוטרים למוסך וכי הסיגו גבול בהקשר זה. כאמור, אין לבית המשפט אלא את עובדות כתב האישום המתוקן המונחות בפניו וטענות אלה אינן מוצאות את ביטוין בעובדות כתב האישום המתוקן, או בהצהרות הצדדים המוסכמות במסגרת הסדר הטיעון. בכל אופן, הרי שהמערערים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן ובכך שבמעשיהם יש כדי לגבש עבירה פלילית שעניינה, תקיפת שוטרים ובאספקלריה זו יש לבחון את מעשיהם, בזיקה לטיבם ולחומרה הגלומה בהם.

51. לאלה יש להוסיף, כפי שבדין עשה בית המשפט קמא, את האמור בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער 2 ולפיו, הוא נטל אחריות פורמאלית בלבד על מעשיו, השליך את האחריות לאירוע על התנהגותם הפוגענית של השוטרים, היה ממוקד בתחושת הסבל שנגרמה לו ולמשפחתו והתקשה לראות את הסבל שנגרם לאחרים.

52. מודעת אני, כפי שהיה מודע אף בית המשפט קמא, להמלצת שירות המבחן בדבר ביטול הרשעת המערער 2 בדין ואולם, כאמור, המלצת שירות המבחן לעולם המלצה היא ובית המשפט נדרש לבחינת קשת שיקולים רחבה יותר, בזיקה לפרמטרים ולשיקולים שהותוו בפסיקת בית המשפט העליון, כפי שפורט לעיל. בנסיבות אלו, מצאתי, כי בדין עשה בית המשפט קמא שעה שלא ראה לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו של מערער זה ואין מקום להתערב בה.

53. בנסיבות אלו, הרי שלא מצאתי, כי התגבשו בעניינו של המערער 2 שני התנאים המצטברים הקבועים בהלכת "תמר כתב" הנדרשים לביטול הרשעתו בדין ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בהנמקות שהובאו ע"י בית המשפט קמא בעניינו של מערער זה, שעה שראה להותיר את הרשעתו על כנה. לפיכך, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור בעניינו של המערער 2 ולהותיר את החלטת בית המשפט קמא על כנה.
- עניינו של המערער 3:
54. באשר לתנאי הראשון הקבוע בהלכת "כתב" ואשר עניינו, כי ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקומו של המערער, ראוי לציין, כי עניין לנו בבחור צעיר יליד 1993, אשר הינו נעדר כל הרשעות קודמות וכי זוהי לו עשייתו הראשונה בפלילים.
55. באשר להשלכות אשר יהיו להרשעת המערער על סיכויי שיקומו, הגיש ב"כ המערערים בהליך שבפנינו מספר אסמכתאות וכדלקמן:
- אישור מאת אקדמיית כפר ברא למדעי הדת האסלאמית הנושא תאריך 4/7/15 המאשר, כי המערער לומד באקדמיה מאז שנת 2014 וכי זוהי שנת הלימודים הראשונה שלו.
- אישור לימודים מאת מינהל הסטודנטים, הקריה האקדמית אונו, הנושא תאריך 30/11/15, המאשר, כי המערער 3 לומד במוסד זה בשנת הלימודים 2016, בשנה פדגוגית ראשונה, סטטוס: על תנאי לתואר BA בחינוך וחברה.
- אישורים מאת המכללה לחינוך גופני - מכון וינגייט בע"מ, בדבר תשלום דמי הרשמה לשנת הלימודים תשע"ו במוסד זה.
56. מהאמור לעיל עולה, כי עניין לנו בבחור צעיר, נעדר כל הרשעות קודמות, אשר לומד לימודים אקדמאיים ובין היתר, לתואר ראשון בחינוך ובחברה, לימודים אשר בשים לב לטיבם ומהותם, משמעות ונפקות באשר למתווה עיסוקו העתידי וההשלכות שיהיו להותרת הרשעתו בדין על כנה.
57. לאלה יש להוסיף את האמור בתסקיר שירות המבחן, אשר הוגש בעניינו של המערער 3, שעה שבא בהמלצה לביטול הרשעתו של המערער 3 בדין כדי שלא לפגוע בהתפתחותו המקצועית של המערער, כמו גם להעדיף בעניינו את הפן הטיפולי על פני הפן ההרתעתי בדמות העמדתו בצו מבחן למשך 18 חודשים. לאלה יש להוסיף את העובדה, כי שירות המבחן התרשם, כי אין עסקינן בבחור צעיר בעל דפוס התנהגות עברייני וכן ציין, כי המערער ביטא נכונות טיפולית.
58. בנסיבות אלו אני סבורה, כי התגבש בעניינו של מערער זה התנאי הראשון שנקבע בהלכת "תמר כתב" ולפיו, הותרת הרשעתו בדין על כנה תביא לפגיעה של ממש בשיקומו של מערער זה והונח בפנינו מסד ראייתי קונקרטי בדבר פגיעה בעתידו המקצועי של המערער ובשילובו התעסוקתי בעתיד, ככל שהרשעתו זו תיוותר על כנה.

59. באשר לתנאי השני הקבוע בהלכת "כתב" ואשר עניינו, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, הרי שהדברים שנאמרו בעניינו של המערער 2 יפים גם בעניינו של המערער 3 ואולם, לא ניתן להתעלם, מבלי להקל באלה ראש, בחלקו היחסי המצומצם של המערער 3 בפרשה דנן, שעה שכפי העולה מעובדות כתב האישום המתקן, הרי שבשונה מחלקם של המערערים האחרים, הרי שהמערער 3 הדף ודחף את השוטרים במקום. בנסיבות הללו אני סבורה, כי בנתוני המקרה, כמו גם בזיקה לחלקו המצומצם של המערער 3 בפרשה, הרי שהתגבש בעניינו גם התנאי השני המצטבר הקבוע בהלכת "כתב" כפי שפורט לעיל.

60. בנסיבות אלו, הרי שהייתי מציעה לחברי לקבל את הערעור ככל שהוא מתייחס למערער 3 ולבטל את הרשעתו בדין.

61. בהתאמה, וככל שתבוטל הרשעתו של מערער זה בדין, הרי שלא ניתן להותיר את המאסר המותנה שהושת עליו בבית המשפט קמא על כנו, שעה שלא ניתן להשית מאסר מותנה על מי שלא הורשע בדין. בנסיבות אלו, הייתי מציעה לחברי להעמיד את המערער 3, כפי המלצת שירות המבחן, בצו מבחן למשך 18 חודשים, במהלכם ייטול חלק בהליך טיפולי תחת כנפי שירות המבחן, והכל על פי שיקול דעתם המקצועי ואולם, אני סבורה, כי ראוי להוסיף לכך צו של"צ בהיקף שעות ראוי ומידתי לנסיבות המקרה דנן ובהתאם לתוכנית של"צ שתוגש בהקשר זה ע"י שירות המבחן.

62. על פי החלטתנו הוגש ביום 26.9.16 תסקיר משלים, בעניינו של המערער 3, ותכנית של"צ ב- 16.10.16. מהתסקיר עולה כי המערער הינו סטודנט שנה שנייה לחינוך מיוחד. שירות המבחן בחן את היבטי השיקום והחשש להישנות התנהגות עבריינית, והמליץ להימנע מהרשעת המערער ולהסתפק בשל"צ בהיקף של 150 שעות, אותן יבצע המערער בעריית נצרת ובמוסדותיה, בעבודות תחזוקה.

63. סופו של יום וסיכומם של דברים, הייתי מציעה לחברי לדחות את הערעור בעניינם של המערערים 1 ו- 2. לקבל את הערעור בעניינו של המערער ולבטל את הרשעתו בדין. בהתאמה, לבטל את המאסר המותנה שהושת בבית משפט קמא, להותיר את חתימתו על התחייבות כספית על כנה ותחת זאת להשית עליו צו מבחן למשך 18 חודשים כפי המלצת שירות המבחן, וכן צו של"צ בהיקף של 150 שעות, שיבוצע בהתאם לתכנית שהוגשה על ידי שירות המבחן.

י' שיטתית, שופטת

השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד
מסכימה.

א' הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]
השופט סאאב דבור
מסכים.

ס' דבור, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד, כאמור בפסק דינה של השופטת שטרית.
הוסברה למערער המשמעות של אי עמידה בתנאי המבחן והשל"צ והוא הוזכר כי אם יפר את התנאים, עלול דינו להיגזר מחדש.
המזכירות תמציא העתק פסק הדין לשירות המבחן.
ניתן והודע היום כ"ג תשרי תשע"ז, 25/10/2016 במעמד הנוכחים.

א' הלמן, שופטת בכירה
[אב"ד]
הוקלדעלידיחנהטוריק
י' שיטתית, שופטת
ס' דבור, שופט